Написав Діана Парипа
Вівторок, 29 березня 2016, 04:29

У кімнату зайшла, де молюся я зАвжди,
Зразу легко і вільно так стало душі.
Відкриваю святе Слово Божої правди
І схиляю коліна в молитві своїй.

І відходять далеко-далеко турботи,
І здається, нема вже питань і проблем.
Я говорю з Отцем. Він дає мені спокій,
Тож нічого вже більше не треба тепер.

Я коліна схиляю, і знаю, і вірю,
Що у Господа час є у мене завжди.
І коли все прекрасно, й коли буревії
Люті віють, і сили нема далі йти.

Я не знаю, чи краще ще може щось бути,
Як молитись до Бога в вечірній тиші.
Як же сильно мене Відкупитель мій любить!
Він за мене страждання терпів на хресті.

А порою я втомлена і знемагаю,
Часом важко іти по життєвім шляху.
У кімнату зайду й Бога щиро благаю,
Щоб Він дав мені сили вести боротьбу.

Щоб мене не лишав, але завжди був близько,
І в дні радості, щастя, і в смутку, в журбі.
Перед дивним Порадником схилюся низько,
Честь, подяка й хвала, любий Батьку, Тобі!

15.09.2006